

TAMPEREEN
AMMATTIKORKEAKOULU

HEVOSTERAPEUTTI - ESITTELYVIDEO

Eläimen kuvaamisen vaikutus videoprojektiin

Eeva Oksanen

Opinnäytetyö
Maaliskuu 2016
Viestinnän koulutusohjelma
Käsikirjoittaminen ja kuvallinen ilmaisu

TIIVISTELMÄ

Tampereen ammattikorkeakoulu
Viestinnän koulutusohjelma
Käsikirjoittaminen ja kuvallinen ilmaisu

OKSANEN, EEVA:
Hevosterapeutti - esittelyvideo
Eläimen kuvaamisen vaikutus videoprojektiin

Opinnäytetyö 36 sivua, joista liitteitä 1 sivua
Maaliskuu 2016

Opinnäytetyössäni tein hevosterapeuttiyrittäjälle esittelyvideon hänen ammatistaan. Esittelyvideon isossa osassa on Justiina-hevoson kuvaaminen. Opinnäytetyössäni käsitellenkin sitä, miten eläimen kuvaaminen vaikuttaa koko videotuotantoprosessiini alusta loppuun.

Tarkoituksenani on ensimmäiseksi esitellä lukijalle, mitä videotuotanto itsessään on. Tutkin sitä, miten paljon tämä tuotantoprosessi muuttuu, kun kuvataan eläintä, joka ei pysty ottamaan käskyjä vastaan samalla tavalla, kuin ihminen. Tutkimukseni konkretisoituu itse tekemääni videoon hevosterapeutin työstä. Videon tekemisen kautta opin, kuinka paljon enemmän työtä täytyy tehdä eläintä kuvatessa, ja kuinka joustavia omien suunnitelmien täytyy olla, jotta pystyy onnistumaan. Lopuksi pohdin omaa onnistumistani esittelyvideon suhteen.

Opinnäytetyössäni sain selville, että eläimen kuvaaminen on monin tavoin haasteellista, sillä eläimen liikkeitä ja reaktioita on mahdotonta ennustaa. Monet kirjat ja artikkelit eläinten kuvaamisesta painottavat ajankäytön merkitystä. Huomasin itsekin, että maltti on valttia kuvaustilanteessa. Vaikka kuvaamani hevonen oli koulutettu ja tottelevainen, eivät kuvaukset menneet aina suunnitelmien mukaan. Kun kuvataan eläimiä missä tahansa videoprojektissa, on varauduttava kaikenlaisiin tilanteisiin ja sattumiin. Varasuunnitelma kannattaa aina tehdä kommelluksien sattuessa.

Opinnäytetyöstäni saa todella käytännönläheistä tietoa eläinten kuvaamisesta, sekä niiden mahdollisuuksista ja uhkatekijöistä. Uskon, että opinnäytetyöstäni on varmasti apua muille videontekijöille esimerkiksi lemmikkieläinten videokuvaukseen.

ABSTRACT

Tampereen ammattikorkeakoulu
Tampere University of Applied Sciences
Degree Programme in Media
Scriptwriting and Visual Expression

OKSANEN, EEVA:

Equine Therapist – Introductory Video
How Filming Animals Affects a Video Production

Bachelor's thesis 36 pages, appendices 1 page
March 2016

In this graduation project, an introductory video was made to an entrepreneur equine therapist on her occupation. The major part of this introductory video was filming Justiina, the horse. My thesis explains how filming animals affects the entire video production process.

The thesis explains what a basic video production is. Since animals cannot take directions in the same way as humans can, the thesis studies how filming animals changes the grounds of a video production. My research became concrete when this knowledge was applied to my own introductory video on the occupation of an equine therapist. By making this video, I learned how much work there is when working with animals. I also learned that when filming animals your plans must be as flexible as possible to succeed. In the end of the thesis, my own success during the process of making the introductory video is considered.

When I worked with my thesis, I learned that filming animals can be very challenging because it can be almost impossible to predict the animal's movements and reactions during a filming session. Many books and articles on animal photography emphasize the importance of time when filming an animal. I noticed myself how important it is to be patient when filming an animal. Even though the horse I filmed was trained and well-behaved the whole filming session did not go as I had planned. When animals are being filmed in any kind of a video project, it is important to be prepared for all kinds of coincidences. There should always be a backup plan when animals are used in a video production.

This thesis gives the reader really practical information on filming animals as well as on their possibilities and threats. I believe this thesis can be useful to other film makers when filming animals for their own projects.

Key words: animals, pets, video production

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	6
2	MIKÄ ON VIDEOPROJEKTI?.....	7
	2.1 Esituotanto	7
	2.2 Tuotanto	9
	2.3 Jälkituotanto.....	10
3	ELÄINTEN KUVAAMINEN.....	11
	3.1 Valmistautuminen	11
	3.2 Kuvaustilanne	14
	3.2.1 Liikkuvan kuvan haasteet.....	17
	3.3 Hevosten kuvaaminen.....	19
4	HEVOSTERAPEUTTI - ESITTELYVIDEO	22
	4.1 Esituotanto	22
	4.2 Tuotanto	26
	4.2.1 Hierontakuvaukset	26
	4.2.2 Estehyppykisat	28
	4.3 Jälkituotanto.....	30
5	POHDINTA.....	33
	LÄHTEET.....	35
	LIITTEET	36
	Liite 1. Opinnäytetyön video-osuus ”Hevosterapeutti – esittelyvideo”. DVD	36

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni aiheena on eläimen kuvaamisen vaikutus videotuotannon eri vaiheissa. Valitsin kyseisen aiheen, koska tästä aiheesta ei ole vielä tehty vastaavaa tutkimusta. Opinnäytetyöni aiheen valintaan vaikuttivat aiheen kiinnostavuus, sekä helposti saatavilla oleva mahdollisuus päästä kuvaamaan eläimiä, tässä tapauksessa hevosia.

Opinnäytetyöni taiteellisessa osuudessa keskityin kuvaamaan hevosia. Tein esittelyvideon hevosterapeuttiyritykselle Espoossa. Videon kautta käydään läpi hevosterapeutin työtehtäviä ja niiden positiivisia vaikutuksia hevoseen. Esittelyvideon tavoitteena oli kertoa niin hevosharrastajille, kuin muillekin aiheesta kiinnostuneille, mistä hevosterapeutin ammatissa on kyse. Hevoset ovat niin sanotusti viihdyke meille ihmisille, joten hevosterapian avulla pystyy antamaan hevoselleen myös jotain hyvää takaisin.

Opinnäytetyössäni tahdon tutkia sitä, miten videoprojektin tuotantovaiheet muuttuvat, vai muuttuvatko ollenkaan silloin, kun kuvataan eläintä, jonka käytös voi olla mitä tahansa tottelevaisen ja arvaamattoman välillä. Perehdyn myös tarkemmin eläinten, tarkalleen ottaen lemmikkieläinten, kuten kissojen, koirien sekä hevosten kuvaamiseen. Tätä kautta pystyn heijastamaan eläimen haasteet ja mahdollisuudet koko tuotantoprosessissa. Koska eläinten videokuvaamisesta ei löydy juuri tähän työhön sopivaa kirjallisuutta, pohjustan tietoni eläinten videokuvaamisesta kirjoihin ja artikkeleihin, jotka käsittelevät pääasiassa eläinten valokuvaamista. Taiteellinen työni, eli esittelyvideo, koostuu hevosterapeutin, haastattelusta, hevosterapeutin työn kuvaamisesta, sekä hoidetun hevosen kilpailusta esteratsastuskisoista hierontahoidon jälkeen.

2 MIKÄ ON VIDEOPROJEKTI?

2.1 Esituotanto

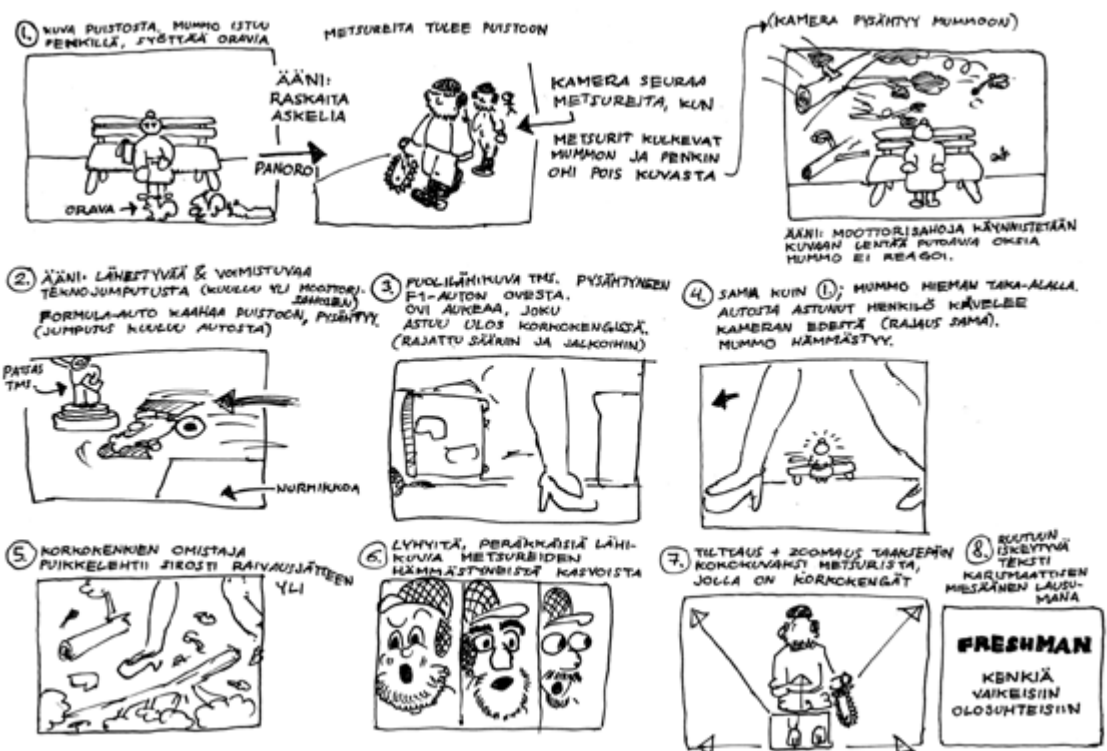
Esituotannossa suunnitellaan se, mitä tullaan kuvaamaan. Ilman suunnittelua ei kannata lähteä kuvaamaan. Esituotantoon kannattaa paneutua huolella. Tarkkaan tehty suunnitelma säästää kaikkien aikaa kuvauksissa, kun ei tarvitse miettiä, mitä tehdään seuraavaksi. Kun kuvaussuunnitelma on hyvin tehty, pienet takaiskut tai nopeat suunnitelman muutokset eivät haittaa työntekoa. (Korvenoja 2004, 31.) Esituotannon vaiheisiin kuuluvat esimerkiksi käsikirjoituksen kirjoittaminen, kuvakäsikirjoituksen piirtäminen, kuvauskaluston hankinta, kuvaussuunnitelman tekeminen ja kuvauspaikkojen kartoitus.

Ensimmäisenä on tiedettävä millaista videota ollaan tekemässä. Onko kyseessä fiktiivinen elokuva, dokumentti vai kenties mainosvideo? Fiktiivisiä videoprojekteja varten on kehiteltävä tarina, josta voidaan seuraavaksi tehdä käsikirjoitus. Dokumenttia kuvatessa taas täytyy löytää dokumentin aihe, sekä käyttää aikaa kyseisen aiheen taustatutkimukseen ennen kuvaussuunnitelman tekemistä.

Tärkeä osa esituotantoa on käsikirjoitus. Se toimii pohjana kaikelle muulle suunnittelulle. Käsikirjoituksessa käy ilmi videon kulku, kuvauspaikat ja ajankohdat, dialogi, mahdolliset ohjeet näyttelijöille, sekä toisinaan myös valaisu, lavasteet, kuvakulmat ja kameraliikkeet (Ang 2005, 205). Kun käsikirjoitus on valmiina, voidaan alkaa etsiä kuvauspaikkoja, tehdä listaa tarvittavasta kuvauskalustosta, sekä aloittaa kuvaussuunnitelman tekeminen. Yleensä käsikirjoitus tehdään tietynlaiseen muotoon eli formaattiin. Yksi sivu käsikirjoituksesta vastaa noin yhtä minuuttia videolla. Käsikirjoitusformaatti on selkeä, ja sen perusteella on helppo arvioida esimerkiksi videon pituus ja se, kuinka kauan kuvaukset tulevat kestämään. (Ang 2005, 222.)

Monesti käsikirjoituksen jälkeen tehdään myös kuvakäsikirjoitus, josta kuvaaja näkee helposti ja nopeasti, millaisia kuvakokoja, kuvakulmia ja sommitteluja kuvauksissa tullaan käyttämään. Eteenkin, jos videoprojektissa on mukana useampia ihmisiä, kuvakäsikirjoituksen tekeminen on kannattavaa. Näin jokainen ryhmän jäsen on perillä siitä, mitä kuvataan seuraavaksi ja mitä seuraavaan ottoon vaaditaan. Kuvakäsikirjoitus siis

parantaa kuvausryhmän keskinäistä viestintää. Kuvakäsikirjoituksen avulla kuvausten tekniset seikat ovat kaikilla tiedossa, ja näin pystytään keskittymään muihin huomiota vaativiin pienempiin yksityiskohtiin. Lisäksi selkeä kuvakäsikirjoitus tiivistää käsikirjoituksen sisällön visuaaliseksi kokonaisuudeksi, ja jokainen kuvausryhmän jäsen voi nähdä, miltä videon lopputulos voisi mahdollisesti näyttää. (Juniper & Newton 2011, 46.) Se myös edistää jokaisen kuvausryhmän jäsenen kykyä tehdä itsenäisiä päätöksiä omassa työtehtävässään.

KUVA 1. Kuvakäsikirjoitus (oph.fi)

Tuotannon aikataulut on helpompaa arvioida, jos saatavilla on käsikirjoituksen lisäksi myös kuvakäsikirjoitus. Kuvakäsikirjoitus näyttää käytännössä jokaisen oton peräjälkeen piirrettyillä kuvilla. Kuvakäsikirjoitus tehdään usein piirtämällä joko käsin tai tietokoneella. Kuvakäsikirjoitukseen piirretään yleensä ensimmäisen kuvan kuvakoko ja sommittelu ja jatketaan siitä eteenpäin. Toinen mahdollisuus on esimerkiksi piirtää kuvakäsikirjoitukseen koko tila, missä kohtausta tapahtuu, ja piirtää siihen kameroiden näyttelijöiden liikkeitä ja sijainnit. (Ang 2005, 224.)

Esituotantovaiheessa etsitään myös käsikirjoitukseen sopivia kuvauspaikkoja. Jos videota varten tarvitaan tietynlaista miljöötä, kuten esimerkiksi kahvilaa, on muistettava

varmistaa, että siellä on lupa kuvata. Kuvaukset voidaan myös järjestää esimerkiksi ennen kyseisen paikan aukeamista, tai sen sulkemisen jälkeen. Muiden omistamissa tiloissa kuvaamisessa on erityisen tärkeä muistaa siivota omat jälkensä ja jättää tila muutenkin samannäköiseksi, kuin se oli silloin kun paikalle saavuttiin (Ang 2005, 238.) Yleisesti kuvauspaikkoja etsittäessä on myös hyvä kiinnittää huomiota tuotannollisiin seikkoihin kuten paikan yleiskuntoon sekä akustiikkaan.

2.2 Tuotanto

Tuotantovaiheessa video kuvataan sen mukaan, miten esituotantovaiheessa on suunniteltu. Tuotannossa on tärkeä seurata sekä käsikirjoitusta, että mahdollista kuvakäsikirjoitusta, jotta kaikki tarpeellinen saadaan kuvattua jälkituotantoa varten. Videon voi kuvata sekä ryhmässä, että yksin. Kuvausryhmään voi kuulua muun muassa ohjaaja, kuvaaja, kuvaussihteeri, äänittäjä ja valaisija. Kuvausryhmässä suurin vastuu jakautuu yleensä ohjaajan ja tuottajan kesken, joiden tehtäviin kuuluu ohjata määrätietoisesti kuvausten kulkua, olla tietoisia kaikista muuttuvista tekijöistä sekä pitää muu kuvausryhmä tyytyväisenä. (Juniper & Newton 2011, 41.)

Kuvausten alkaessa ohjaaja käy muun kuvaajan kanssa läpi ennalta laaditun kuvaussuunnitelma ja sitä mahdollisesti muokataan kuvaajan osaamisen mukaan. Kuvaajan ei kannata lähteä kokeilemaan esimerkiksi liian vaativia kamera-ajoja, jotka vievät omaa ja muiden aikaa ja jonka lopputulos saattaa näyttää tökeröltä. Kuvaustilanteessa kuvaajan onkin tärkeä tunnistaa omat taitonsa sekä tutustua kuvauksissa käytettävään kuvauskalustoon. Jokaista kohtausta kuvatessa kannattaa muistaa ottaa riittävästi ottoja. Vaikka kuvaushetkellä saattaa tuntua, että kohtaus meni kerralla purkkiin, kannattaa silti kuvata pari ottoa lisää varmuuden vuoksi. Usein voi käydä niin, että leikkausvaiheessa huomataan, että hyvässä otossa olikin jotain pielessä, mitä ei kuvaushetkellä huomattu. Jokaisen oton kannattaa olla myös hieman pidempi, kuin on tarve, jotta leikkaustyö onnistuisi paremmin. Tästä syystä kuvaajalla kannattaa olla editoinnin perusasiat hallussa.

Kun videota aletaan kuvata, on tärkeää esimerkiksi osata pitää oma kamerakäsi vakavana, sekä ennakoida tulevat tapahtumat nopeasti muun muassa kuvan tarkennuksen takia. Ennen kuvauksia kannattaa harjoitella näitä osa-alueita, sekä mahdollisesti muita vaikei-

ta kameraliikkeitä, jottei harjoittelu veisi liikaa aikaa kuvauksilta. Esimerkiksi panorointeja, zoomausta ja kamera-ajaja jokaisen kuvaajan täytyy hallita. (Ang 2005, 70.) Kuvaajan on oltava jatkuvasti tarkkaavainen ja aktiivinen, sillä joskus kuvauksilla saattaa olla tiukkakin aikataulu, eikä ylimääräisille virheille ole varaa. Kuvaajan täytyy tiedostaa kaikki olennainen jokaisessa kuvaustilanteessa. Esimerkiksi millainen kuvan sommittelu on, millaista kuvakulmaa käytetään jne. Kun nämä kaikki otetaan huomioon kokonaisuutena, pystytään tekemään luovia ja omaperäisiä ratkaisuja kuvaustilanteessa. Toivottu lopputulos on yleensä sulavaa ja ammattimaista sekä korostaa ohjaajan näkemystä, eikä kuvausten hektisyys paista läpi. (Korvenoja 2004, 24.) Ammattimainen lopputulos kuvauksissa on kaikkien etu, ja se nostaa videon laatua katsojan silmissä.

2.3 Jälkituotanto

Jälkituotannossa kuvattu materiaali leikataan eli editoidaan yhtenäiseksi kokonaisuudeksi. Editoinnissa kuvattu materiaali käydään läpi ja siitä valitaan parhaat palat, joita tullaan käyttämään valmiissa videossa. Angin (2005, 166) mukaan editointi koostuu kuudesta eri vaiheesta. Nämä vaiheet ovat leikkeiden asettaminen jaksoon, leikkeiden keskinäisten suhteiden hienosäätö, jakson säätäminen mieleiseksi, leikkeiden väliset siirtymät, värimäärittely ja valotuksen muokkaus sekä äänen ja musiikin lisääminen videoon.

Kuvatut videoklipit toimivat pohjana kaikelle editoinnille ja jokainen leikkaaja pystyy luomaan niistä omannäköisen teoksensa. Video siis käytännössä koostuu erilaisista kuvatuista videopätkistä tai videopätkien osista. Jos kuitenkin ollaan editoimassa esimerkiksi mainosvideota tai muuta yhteistä projektia, omaa luovuutta on karsittava hieman ja tehtävä niin kuin ohjaaja tai asiakas on pyytänyt. Kuvakäsikirjoituksesta on suuri apu myös jälkituotannossa. Se toimii leikkaajalle ikään kuin punaisena lankana ja saa jälkituotannon etenemään nopeammin. (Juniper & Newton 2011, 46.)

3 ELÄINTEN KUVAAMINEN

3.1 Valmistautuminen

We never force them to do anything because they are the best models when they are free and relaxed. An animal has to be totally comfortable. If you're not an animal lover, you see immediately if the animal is happy or not. (Gager 2013, 97.)

Näin toteaa hollantilainen lemmikkieläinvalokuvaaja Myrna Huijing haastattelussaan. Tämä sitaatti tiivistää kaikkein tärkeimmän asian, joka kuvaustilanteessa eläinten kanssa on muistettava: eläinten hyvinvointi. Kuvaustilanne voi vaihdella suunnattomasti. Muuttuvia tekijöitä voivat olla muun muassa eläimen laji, ikä, tottelevaisuus ja rotu. Esimerkiksi aikuinen, hyvin koulutettu koira voi olla todella helppo kuvattava, kun taas vikkeliä, kuvaajaa vierastava kissa on lähes mahdotonta saada kameran eteen.

Jokaisen eläimen luonne ja persoonallisuus kannattaa ottaa huomioon tätä kuvatessa, joten on syytä kiinnittää huomiota eläimen käyttäytymiseen. Kuvausten suunnittelussa täytyy tehdä paljon kompromisseja sen kanssa mitä haluaa saada nauhalle. Kuvaussuunnitelma kannattaa laatia, mutta suunnitelman täytyy olla niin joustava, että pienet muutokset ja takaiskut eivät katkaise kuvausten kulkua. (Hess 2014.) Eläimiä kuvattaessa isoin virhe on liian tarkka kuvaussuunnitelma. Kun päästään kuvauspaikalle ja aletaan kuvata eläintä, käy yleensä ilmi, että kuvattavalla eläimellä on mieleissään aivan erilaiset suunnitelmat, kuin kuvaajalla. Tärkeintä on pystyä muuttamaan omat suunnitelmat lennosta ja pyrkiä löytämään parhaat hetket siinä tilanteessa, sekä pysyä rauhallisena sen suhteen.

Eläintä ei missään nimessä saa pakottaa tekemään jotain, mitä se ei tahdo tehdä. Toisaalta joitain eläimiä on kaiken lisäksi mahdotonta pakottaa mihinkään, sillä monet saattavat olla hyvin itsepäisiä. On kuitenkin olemassa pieniä niksejä, jotka saavat ujonkin lemmikin tuntemaan olonsa mukavaksi kameran edessä. Eläinten kuvaaminen voi olla stressaavaa sekä kuvaajalle, että eläimelle, sillä eläin ei ymmärrä kuvaustilannetta täysin, ja se voi saada kuvaajan turhautumaan. Eläimet eivät myöskään tottele käskyjä sa-

malla tavalla, kuin ihmiset, sillä ne kiinnittävät helposti huomionsa muualle, jos kuvaustilanne ei kiinnosta. Tämän takia kuvaustilanne vaatii kuvaajalta kärsivällisyyttä. Jos kuvaustilanne stressaa eläintä, sen huomaa videon editointivaiheessa, jolloin tilanteen korjaaminen on jo liian myöhäistä ja videon lopputuloksesta tulee epätoivottu. Eläin pystyy myös aistimaan nopeasti kuvaajan tunteita tämän käytöksen ja elekielen perusteella. (Hess 2014) Kuvaajan huono päivä voi heijastua helposti myös eläimeen. Kuvaukset kannattaakin keskeyttää hetkeksi jos kuvausten yleinen ilmapiiri on kireä.

Vaikka olisikin jo kokenut videokuvaaja, myös eläinten videokuvaamisen opettelu vie jonkin verran aikaa, ja virheitä sattuu jokaiselle. Kuvaussuunnitelma kannattaa luonnostella, mutta on hyvä myös varautua mahdollisesti siihen, että lopputulos on jotain aivan muuta, kuin mitä on suunniteltu. Tärkeintä on pitää oma pää kylmänä ja eläimen olo tyytyväisenä.

Yksi tärkeä seikka kuvaustilanteessa on eläimen omistajan läsnäolo. Eläimet usein kiinnittyvät kaikista ihmisestä eniten omistajaansa, ja tottelevat tämän käskyjä parhaiten. Siksi olisikin hyvä, että eläimen omistaja olisi paikalla kuvaustilanteessa, enemmän tai vähemmän. Omistaja voi saada levottoman eläimen rauhoittumaan, mutta toisaalta pelokas eläin saattaa kulkea omistajansa vanavedessä, jolloin sitä on hankalampi kuvata. (Walker 2009, 20.) Tällaisesta mahdollisesta käytöksestä on hyvä ottaa etukäteen selvää ennen kuvaustilannetta. Jos eläin käyttäytyy levottomasti tai on jännittynyt, sitä voi yrittää rauhoittaa silittämällä, rapsuttamalla tai muulla kosketuksella ennen kuvausten aloittamista. Yleensä erityisesti omistajan kosketus saa hermostuneen eläimen rauhalliseksi ja luo sille turvallisen ilmapiirin. Tätä keinoa käytetään eteenkin silloin, kun kuvaustilanne tapahtuu suljetussa tilassa, eikä esimerkiksi ulkona. Monet eläimet saattavat tuntea olonsa ahdistuneeksi, kun vieras henkilö tulee tämän omalle reviirille, joten nämä vinkit on hyvä muistaa, kun tutustuu uuteen eläinystävään. (Walker 2009, 20.)

Kuvaustilanteeseen kannattaa valmistautua huolella. Kuvausryhmän kannattaa tutustua kuvattavan eläimen käyttäytymiseen ja luonteeseen perinpohjaisesti. Kuvaustilanteeseen on helpompi valmistautua ja eläin on helppo pitää tyytyväisenä ja rauhallisena, mitä enemmän tietoa kyseisestä eläimestä ja sen käyttäytymisestä kuvausryhmällä on. Kannattaa etukäteen ottaa selvää eläimen omistajalta sellaisista asioista, mistä tämän lemmikki pitää tai ei pidä, mikä on eläimen suosikkilelu, suosikkipaikka tai herkkupala

yms. Kannattaa ottaa myös selvää sellaisista tekijöistä, jotka voivat aiheuttaa eläimelle ylimääräistä stressiä. (Hess 2014.) Monet eläimet saattavat esimerkiksi vierastaa isoa kuvausryhmää omassa kodissaan, jolloin on syytä miettiä, kuinka paljon ihmisiä kuvauspaikalle oikeastaan loppujen lopuksi tarvitaan.

Lisäksi myös esimerkiksi eläimen rotuun liittyvistä seikoista, kuten luonteesta, värityksestä, koosta ja tunnuksenomaisista piirteistä on tärkeä ottaa selvää etukäteen. (Walker 2009, 24.) Näin on helpompi valmistautua esimerkiksi tilan valintaan, lavastamiseen ja valotuksen käyttöön. Jos eläimellä on jotain kuvaamista rajoittavia tekijöitä, kuten vanha ikä tai liikkumista rajoittava sairaus, on siitä hyvä tietää etukäteen. (Hess 2014.) Esimerkiksi sisäkissaa kuvattaessa kuvauspaikaksi ei kannata valita puistoa, sillä ympäristönmuutos eläimelle, joka on tottunut olemaan sisätiloissa voi olla traumatisoiva kokemus. Sisätiloihin tottunut eläin saattaa pahimmassa tapauksessa karata.

Kannattaa etsiä tietoa erilaisista eläimistä ja lemmikeistä sekä kirjoista, että Internetistä. Lisäksi, jos suinkin mahdollista, kannattaa viettää aikaa mahdollisimman paljon kyseisen eläimen, tai samanrotuisten eläinten seurassa niiden käyttäytymisen oppimiseksi. Kannattaa olla myös tiiviisti yhteydessä eläimen omistajaan jotta saadaan selville kyseisen eläimen luonteenpiirteet. (Walker 2009, 24.) Tähän ennakkovalmisteluun on syytä käyttää paljon aikaa, jotta voidaan minimoida kuvaustilanteessa tapahtuvat riskit ja äkinäiset suunnitelmien muutokset. Miellyttävä ja turvallinen ilmapiiri kuvaustilanteessa on kaikkien osapuolien etu.

Kuvauspaikan valinnassa on otettava huomioon sekä eläimen, että omistajan ja kuvausryhmän turvallisuus. Erityisesti ulkokuvauksissa näitä asioita on mietittävä tarkkaan, jotta vältetään turhilta haavereilta ja lääkärireissuilta. Kaikki mahdolliset ja mahdottomatkin ulkoiset vaaratekijät, kuten esimerkiksi vilkas liikenne, on ehdottoman tärkeää käydä läpi ja minimoida nämä vaaratekijät. Jos kuvaustilanne kuitenkin tapahtuu esimerkiksi autotien tai parkkipaikan läheisyydessä, kuvausryhmässä kannattaa olla yksi henkilö, joka pelkästään ilmoittaa muita, jos auto lähestyy kuvauspaikkaa. Esimerkiksi kissat ja koirat ovat kuitenkin niin pieniä eläimiä, ettei kuski pysty niitä näkemään. Lisäksi, jos kuvaaja liikkuu maan tasolla pienen eläimen silmän korkeudella, riskit haavereille kasvavat entisestään. (Hess 2014.) Kuvausryhmällä kannattaa olla mukana ensiapupakkaus kaiken varalta. Lisäksi ennen kuvauksia kannattaa tarkistaa eläimen kau-

lapannan, valjaiden ja/tai talutushihnan kunto, ettei käy niin, että eläin pääsisi vahingossa niistä vapaaksi kesken kaiken. (Walker 2009, 34.) Julkisilla paikoilla kuvatessa lemmikki kannattaa aina pitää hihnassa vaaratilanteiden välttämiseksi. Kuvaustilanteen turvallisuus on aina kuvaustilanteesta vastaavan henkilön, eli ohjaajan vastuulla. Kyseessä ei ole pelkästään kuvausryhmän turvallisuus, vaan myös kuvattavan eläimen hyvinvointi. (Hess 2014.)

Kuvauspaikaksi kannattaa ehdottomasti valita jokin paikka, joka on eläimelle valmiiksi tuttu, ja jota se pitää mieluisana. Tutussa ympäristössä eläin pysyy rauhallisena ja tyytyväisenä ja pystyy ilmaisemaan itseään luonnollisesti. Tätä kannattaa hyödyntää ehdottomasti silloin, kun kuvattava eläin on kuvaajalle täysin vieras. Jos kuvaustilanne tapahtuu sisätiloissa, kannattaa siivota tila etukäteen, parhaimman lopputuloksen mahdollistamiseksi. Jos huoneessa on kuvausta häiritseviä esineitä, kannattaa ottaa selvää voiko niitä esimerkiksi siirtää muualle kuvausten ajaksi. (Hess 2014.)

3.2 Kuvaustilanne

Kun kuvausryhmä saapuu kuvauspaikalle, on hyvä pitää kuvauskalusto poissa eläimen näköpiiristä sen aikaa, kunnes eläin on sopeutunut uuteen tilanteeseen ja uusiin ihmisiin. Heti ei kannata heittäytyä liian tuttavalliseksi eläintä kohtaan, muuten tämä saattaa säikähtää tilannetta ja vetäytyä. Esimerkiksi monet eläimet voivat kokea silmiin katsomisen uhan merkiksi. Tutustumistilanteessa kuvattavan eläimen seurassa kannattaa liikkua rauhallisesti ja puhua hiljaisella ja pehmeällä äänellä. Tutustumisvaiheen tavoitteena on, että eläin pystyy luottamaan kuvausryhmän uusiin ihmisiin ja antaa heidän tehdä työnsä kaikessa rauhassa. Tutustumiseen voi kulua paljon aikaa, mutta se on sen arvoista, niin eläimen, kuin kuvausryhmänkin kannalta.

KUVA 2. Koulutettu susi tutkii mikrofonia. (Villi katse 2006)

Kun uutta eläintä lähestytään ensimmäistä kertaa, kannattaa asettaa itsensä eläimen silmien tasolle. Kun ihminen on samalla korkeudella eläimen kanssa, tämä ei tunne itseään uhatuksi. Silmien korkeudella pysyttely ja muu alistuva käyttäytyminen eläimen seurassa on tärkeää eteenkin, jos eläin vaikuttaa vetäytyväiseltä ja pelokkaalta. Lisäksi, puhuminen matalalla ja rauhallisella äänensävyllä voi helpottaa eläimen lähestymistä. Näillä keinoin saadaan eläin luottamaan kuvaajaan. (Hess 2014.) Tutustumisvaiheessa kannattaa myös tarkkailla sitä, miten eläin käyttäytyy omistajaansa kohtaan, sillä se heijastaa niitä kuvausmahdollisuuksia ja potentiaalia, mitä eläimessä on. Eläinten videokuvaaminen on kuitenkin paljon vaativampaa, kuin ihmisten, joten kuvauksiin kannattaa varata paljon aikaa ja ylimääräisiä muistikortteja. (Walker 2009, 38.)

Jotta saadaan eläin toimimaan halutulla tavalla, sitä täytyy palkita oikeanlaisesta käytöksestä. Yleensä tällaisena palkintona toimivat eläimen omat namit. On kuitenkin olemassa paljon muitakin, mitä eläin voi haluta palkkioksi, esimerkiksi rapsutusta, leikkiä, vapaana juoksemista, jotain pureskeltavaa yms. Eläimen palkkiona voi siis toimia lähes mikä tahansa. Tärkeintä onkin selvittää, mikä palkinto saa eläimen toimimaan halutulla tavalla, ja hyödyntää sitä myös kuvaustilanteessa. (Villi katse 2006.) Toki, jos eläimelle antaa palkkioksi tämän suosikkilelunsa, tämä tuskin antaa lelua hetkeen pois ja kuvauksiin voi tulla pitkäkin tauko. Jos eläimelle kuitenkin tarjotaan nameja palkkioksi, ne kannattaa pitää sellaisessa paikassa, josta sellaisen voi antaa eläimelle mahdollisimman pian toivotun teon jälkeen. Jos namin antaa liian myöhään, eläin ei osaa yhdistää palk-

kiota ja tempua toisiinsa. Monet eläimet, erityisesti jotkin koirat kuolaavat paljon saadessaan nameja, joten kannattaa pitää myös pyyhettä lähellä, jotta kuolavanat saa pyyhittyä palkkion saannin jälkeen. Jos lemmikin omistaja on paikalla kuvaustilanteessa, tämä voi antaa lemmikilleen palkkion aina toivotun teon jälkeen. Näin kuvaaja pystyy keskittymään kuvakulmiin ja kuvasommiteluihin. Kannattaa olla myös tarkkana siitä, että lemmikki varmasti saa toivomansa palkinnon, eikä sitä pelkästään käytetä houkutteksena eläimelle. Tällöin palkinnon saaminen menettää tehonsa. (Hess 2014.)

Parhaat kuvaushetket eläimen kanssa ovat silloin, kun tämä on tottelevaisimmillaan samaan aikaan, kun kameran asetukset, kuvakulma ja muu sommittelu on juuri kohdallaan. Ennen kuvauksia on tärkeää, että kameran asetukset, kuten tarkkuus, valkotasapaino ja valotus ovat niin kuin kuuluvatkin. (Walker 2009, 50.) Kannattaa myös opetella kuvaamaan vakaalla kädellä tai säätää jalusta haluttuun kuvakulmaan, sillä eläin ei odota samalla lailla, kuin ihmiset. Jos eläimen toivotaan tekevän esimerkiksi tiettytyyppisen tempun, siitä kannattaa keskustella ensiksi eläimen omistajan kanssa eläimen taidoista ja tottelevaisuudesta. Osa eläimistä ei koe oloaan mukavaksi, jos tuntematon ihminen komentaa heitä.

Kuvauksissa sanonta ”malti on valttia” pätee erittäin hyvin. Eläintä kuvatessa on hyvä käyttää pitkiä ottoja mahdollisuuksien mukaan (Ang 2005, 130.) ettei käy niin, että eläin sattuu tekemään jotain toivottua juuri silloin, kun kamera on kiinni. Jos kuvataan useampia eläimiä samanaikaisesti, on tärkeää yrittää pitää silmällä niitä kaikkia. Tätä varten kannattaa varata mukaan muutama ylimääräinen muistikortti, sillä kuvatun materiaalin seasta saattaa löytyä aarteita leikkausvaiheessa.

Kuvaustilanne kannattaa pitää kevyenä, sekä oman, että eläimen hyvinvoinnin vuoksi. Liian pitkät ja intensiiviset kuvaukset voivat stressata eläintä. Jokainen eläinlaji ilmaisee stressiä eri tavoilla, mutta monesti liian intensiivinen tilanne voi saada eläimen yliaktiiviseksi. Koirat saattavat esimerkiksi läähättää paljon, kissat taas useimmiten piiloutuvat, tai voivat sähistä ja raapia. Jos eläin vaikuttaa stressaantuneelta, kannattaa pitää kuvauksista hieman taukoa, ja antaa eläimen rauhoittua. (Hess 2014.) Ei kannata mennä liian lähelle stressaantunutta eläintä, sillä stressaantuessaan monet eläimet saattavat hyökätä kohti stressin aiheuttajaa, eli itse kuvaajaa kohti. Kun kuvaustilanne tuntuu eläimestä kuin hauskalta leikiltä, siitä saa kaikista eniten irti.

3.2.1 Liikkuvan kuvan haasteet

Eläimen toiminnan kuvaaminen tehokkaasti vaatii kuvaajalta paljon taitoa, sekä hyvää ennakointikykyä. Parhaimman otoksen saamiseksi kuvaajan täytyy tietää missä, milloin ja miten eläin liikkuu. (Hess 2014.) Hyvällä tuurillakin voi saada hyvää käyttömateriaalia, mutta näin ei läheskään aina ole. Eläinten liikeradat ja nopeudet vaihtelevat todella paljon eri eläinten välillä. Lisäksi monet eläimet käyttäytyvät ulkona eri tavalla, kuin sisätiloissa, joten eläintä ja liikkumista kannattaa tarkkailla paljon ennen kuvauksia. Näin on helpompaa ennakoida eläimen liikkeitä ja sitä kautta saada parempaa kuvausmateriaalia.

Liikkuvaa eläintä kuvatessa on tärkeää tietää mihin suuntaan kuvattava eläin on liikkumassa. Kuvattava eläin kannattaa rajata siten, että sen liikkeelle jää mahdollisimman paljon tilaa, eikä mitään jää kuvan ulkopuolelle. Yleinen sääntö liikkuvaa kohdetta kuvatessa on, että kuvaan kannattaa jättää enemmän tilaa kohteen menosuuntaan päin, ja taakse vähemmän. Jos kuvaaja ei pysty seuraamaan liikkuvaa eläintä samassa tahdissa, liike vääristyy ja kuva saattaa heilua epämiellyttävästi. (Ang 2005, 64.) Eläimiä kuvatessa tällainen ennakoiminen ei aina ole mahdollista, joten paras tapa kuvata liikkuvaa eläintä on pysytellä suhteellisen laajassa kuvakoossa ja pitää kohde suurin piirtein keskellä kuvaa, jotta katse kohdistuu kuvattavaan eläimeen. Tällainen kuvakoko jättää kuvattavalle eläimelle tilaa liikkua ilman turhaa kameranliikettä, mutta saattaa tekeä videon yleisilmeestä etäisemmän.

Lintuja tai muita nopeita eläimiä kuvatessa on suositeltavaa käyttää kuvatessa jalustaa, jotta kohteen seuraaminen olisi helpompaa. Jos käytössä oleva kamera on kevyt, kuvatessa kannattaa käyttää painoja tai olkatelinettä, sen sijaan että kuvaisi käsivaralla. (Ang 2005, 65.)

Jos omistaja on läsnä kuvaustilanteessa, tätä on hyvä ohjeistaa sekä ennen kuvaustilannetta, että kuvauksen aikana, jos vain suinkin mahdollista. Jos omistajan tehtävänä on esimerkiksi komentaa eläintä haluttuihin temppuihin, kannattaa olla tarkkana, ettei omistaja itse näy kuvissa (ellei tämä ole videon tarkoitus). Kuvauksen aikana on erityi-

sen tärkeää myös se, ettei omistaja vahingossa kulje esimerkiksi sopivan valonlähteen poikki. Poikkeuksena ovat tietysti videot, joissa omistaja saakin näkyä. Tällaisia videoita saattavat olla esimerkiksi koiran agility-video, jossa koira seuraa omistajaansa juostessaan esteiden läpi, tai ratsastusvideo, jossa hevosen omistaja on ratsailla hevosen selässä.

Jos eläin on riehakkaalla tuulella, tämän voi saada tottelemaan esimerkiksi antamalla tälle herkkuja. Herkkuja antamalla voidaan saada eläin toimimaan halutulla tavalla tai esimerkiksi liikkumaan tai katsomaan haluttuun suuntaan. Monet eläimet muuttuvat silmänräpäyksessä uskomattoman kuuliaisiksi saadakseen herkun. Herkkujen antamisen kanssa kannattaa olla kuitenkin varovainen, sillä jokaisella eläimellä on erilainen suhde ruokaan. Ennen herkkujen antamista on hyvä kuitenkin ottaa omistajalta selvää, miten kyseinen eläin käyttäytyy, kun kyseessä on herkkujen antaminen. (Walker 2009, 20.)

Kuvausympäristö valitaan kyseisen eläimen ja ohjaajan toiveiden mukaan. Aina tämä ei ole kuitenkaan mahdollista, joten silloin joudutaan soveltamaan ja joustamaan muiden toiveista. Esimerkiksi eläimen liikkuminen luonnossa on monesti kaunista katseltavaa, ja se sopiikin monenlaisiin videoihin, mutta ulkona on myös paljon erilaisia asioita, jotka voivat riistää eläimen huomion kuvaustilanteesta. (Walker 2009, 26.) Muut eläimet, kuten linnut ja oravat, tai lähistöllä oleva vilkas liikenne voivat saada eläimen keskittymisen herpaantumaan. Tällaisia ongelmia voi esiintyä erityisesti koirien kanssa kuvatesa. Tällöin on jouduttava tinkimään kuvauspaikan laadusta ja sijainnista.

Koirien kuvaaminen voi vaatia paljon liikuntaa, jos tehtävän on saada koira juoksemaan videolla. Kuvaussuunnitelmaa ja – aikataulua tehtäessä on varattava paljon lepotaukoja ja kartoitettava sekä koiran, että omistajan fyysinen kunto. (Walker 2009, 80.) Kuvaajan kannattaa asettua kameran kanssa tiettyyn kohtaan, josta tietää koiran juoksevan poikki. Kameran kanssa ei kannata heilua turhaan, tai muuten otto on käyttökelvoton. Jos video ei ole laadultaan erityisen muodollinen, kannattaa aloittaa koiran kuvaaminen tarkkailemalla tämän luonteenpiirteitä ja sitä, miten tämä käyttäytyy omistajansa seurassa. Tätä kautta on hyvä etsiä inspiraatiota omaan videoon ja hyödyntää koiran positiivisia luonteenpiirteitä luovin keinoin. Videon toiveiden mukaan voidaan myös kuvata koira korostaen tämän rotuun liittyviä piirteitä, kuten ruumiinrakennetta ja liikkumista. Koiran ruumiinrakenteesta riippuen kannattaa myös suunnitella videon rakennetta. Isoa dober-

mannia ei kannata laittaa juoksemaan turhan paljon, sillä vaikutelma saattaa olla koominen, eikä lopputulos ehkä miellytä asiakasta.

Kissojen kuvaaminen vaatii kuvaajalta nopeita refleksejä, sillä kissat ovat eläiminä kovin vikkeliä liikkeissään. Toisin, kuin koira, kissa ei välttämättä tottele ”paikka”-komentoa, vaan saattaa poukkoilla minne sattuu oman mielensä mukaan. Hyvällä tuurilla ja tarkalla suunnittelulla kuvaaja saattaa pystyä taltioimaan toivotut kuvat kissasta. (Walker 2009, 98.)

3.3 Hevosten kuvaaminen

Hevosta voidaan kutsua ”ihmisen parhaaksi orjaksi”. Kautta aikojen hevoset on valjastettu toimimaan ihmisten hyväksi, ja siksi hevoset ovatkin ihmisille loistavia kumppaneita. Hevoset ovat omistajilleen erittäin uskollisia ja välttävät viimeiseen asti omistajan luottamuksen pettämistä. (Morris 1988, 7.) Koska hevoset tottelevat ihmisen käskyä yleensä hyvin kuuliaisesti, niiden kuvaaminen erilaisissa kilpailuissa voi olla todella helppoa.

Hevosia kuvatessa on hyvä tietää etukäteen millaista videokuvaa ollaan kuvaamassa; onko kyseessä video esteratsastuskisoista, vai jokin epämuodollisempi video esimerkiksi hevosen omistajan blogiin. Yleinen sääntö, jos hevosta halutaan kuvata liikkeessä, on mitä enemmän hevosella on tilaa liikkua, sen parempi. (Hess 2014.) Hevosen suuri koko rajoittaa kuvausympäristön valintaa. Usein on tyydyttävä tallien lähiympäristöön, sillä hevosen kuljettamisessa uuteen ympäristöön, saati uusien lavasteiden rakentamisessa on todella paljon työtä.

Mahdollisuuksien mukaan omistajakin voi esiintyä videolla, joko taluttamalla hevosta sen vierellä tai ratsailla hevosen selässä. Omistajan ja kuvaajan lisäksi olisi suositeltavaa, että kuvauksissa olisi myös kolmas henkilö hevosta varten. Tämän henkilön tehtävänä olisi ohjata hevosta eteenkin silloin, jos hevosen omistaja istuu ratsailla hevosen selässä. (Walker 2009, 104.) Tämä riippuu kuitenkin kuvausten luonteesta.

Hevosen kanssa voi tehdä tuttavuutta esimerkiksi antamalla tälle herkkuja sen merkiksi, että olet tämän puolella ja hevosen luottamuksen arvoinen. Kannattaa antaa hevosen nuuhkia kämmentä ja näin tutustua uuteen ihmiseen. Myös hevosen silittäminen sen kaulasta ja olkapään tienoilta on hyvä tapa tehdä tuttavuutta. Jos hevonen väistää kosketusta, kannattaa pitää pieni tauko ja yrittää hetken kuluttua uudestaan. Jos hevoset eläiminä ovat vieraita, on syytä perehtyä hevosen luonteeseen ja käyttäytymiseen ennen kuvauksia sekä hevosen, että kuvausryhmän turvallisuuden varmistamiseksi. Esimerkiksi liian kirkkaita valoja, jotka häikäisevät hevosta, ei kannata käyttää. Ennen kuvauksia kannattaa viettää aikaa kuvattavan hevosen kanssa. On erittäin tärkeää muistaa lähestyä hevosta hieman sivusta päin, eikä suoraan edestä. Koska hevosilla silmät sijaitsevat sen pään molemmilla sivuilla, se ei näe suoraan eteen yhtä hyvin, kuin sivuille. On myös hyvä lähestyä hevosta itsevarmalla asenteella. Näin hevonen tietää kyseisen henkilön olevan johtoasemassa. Hevoselle kannattaa puhua hiljaisella ja rauhallisella äänensävyllä, sekä välttää ylimääräisiä ääniä tuttavuutta tehdessä. Hevonen ei välttämättä ymmärrä, mitä sille sanotaan, mutta pelkkä ihmisen rauhallinen ääni saa hevosenkin rauhoittumaan. (Hess 2014.)

Kannattaa pyytää omistajalta neuvoa ja esimerkkejä, jos olet epävarma siitä, miten hevosen piirteitä ja ruumiinrakennetta kannattaisi korostaa kuvatessa. Omistajalla on varmasti omat toiveensa videosta, ja hänellä voi olla näyttää esimerkkejä siitä, miltä hän toivoo videon lopputuloksen näyttävän. Kannattaa tutustua esimerkiksi siihen, miltä hevosen ryhdin ja jalkojen ja pään asennon kuuluu näyttää. (Walker 2009, 105.) Vaikka hevoset olisivatkin vieraita eläimiä, kannattaa myös rohkeasti vaihdella kuvakokoja tilanteen mukaan.

Lisäksi on hyvä tutustua hevosen fyysiseen elekieleen oman ja muiden turvallisuuden takaamiseksi. Esimerkiksi hevosen korvia katsomalla voi tietää paljon tämän tunnetilasta. Eteenkin, jos hevosen korvat roikkuvat vaakatasossa tai sojottavat suoraan taaksepäin, on hyvä keskeyttää kuvaukset hetkeksi. Vaakatasossa roikkuvat korvat kertovat, että hevonen on väsynyt tai voi huonosti. Jos hevosen korvat myötäilevät hevosen päätä, on syytä olla varovainen, sillä silloin hevonen on vihainen ja saattaa hyökätä. Toki hevosen korvat saattavat kääntyillä myös sen mukaan, mistä kuuluu ääntä. (Morris 1988, 16–18.)

Kannattaa myös seurata hevosen hännän liikkeitä. Kun hevosen häntä on koholla, tämä voi hyvin ja on aktiivisella tuulella, mutta jos häntä riippuu alhaalla, hevonen on joko hyvin väsynyt tai kokee kipua. Suuttuessaan hevonen saattaa heiluttaa häntäänsä vimmatusti puolelta toiselle. (Morris 1988, 29–31.) Muita ärtymyksen tai suuttumuksen merkkejä voivat olla muun muassa maan kuopiminen kaviolla tai silmän valkuaisten näyttäminen. Hevosen omistajan kannattaa olla lähes poikkeuksetta läsnä kuvauksissa, sillä tutun ihmisen läsnäolo lievittää hevosen stressiä. Eteenkin, jos hevoset ovat kuvaajalle vieraita eläimiä, omistaja pystyy ohjeistamaan kuvaajaa kuvaustilanteessa. (Hess 2014.)

KUVA 3. Ärtynyt hevonen luimistaa korviaan.

4 HEVOSTERAPEUTTI - ESITTELYVIDEO

4.1 Esituotanto

Tässä projektissa käytin todella paljon aikaa esituotantoon. Hevoset eläiminä, sekä hevosterapeutin työ olivat minulle molemmat täysin vieraita, joten käytin paljon aikaa näiden asioiden tutkimiseen ja tutustumiseen. Olin paljon yhteydessä videon tilaajaan, eli itse hevosterapeuttiin. Hän kertoi minulle paljon työstään, ja siitä miten se vaikuttaa hevosiin. Videosta oli tarkoitus tulla aluksi mainosvideo, mutta kun videon sisältö oli suunniteltu, kävi ilmi, että esittelyvideo olisi varmasti parempi nimike videolle. Hevosterapeutin työ on monille vieras, ja on helpompi esitellä hevosterapeutin työtä hevosen tyytyväisyyden kautta.

Ensimmäiseksi oli valittava hevonen, jota kuvataan. Asiakkaallani oli jo mielessään hevonen, joka olisi näihin kuvauksiin sopiva. Puoliksi andalusialainen Justiina-hevonen oli toiminut aiemmin ratsastuskoulun tuntihevosena, mutta itsepäisen ja temperamenttisen luonteensa takia tämä oli myyty yksityiselle omistajalle. Asiakas oli hoitanut Justiinaa monesti jo aikaisemminkin, ja huomannut, että Justiina on hyvin herkkä ja tällä on kovin suurpiirteiset eleet ja reaktiot, ja niitä ilmeni hierontahoidon aikana paljon. Asiakkaani oli kertonut minulle, että osa hevosista pidättäytyy näyttämästä esimerkiksi hyvän olon ja rentoutumisen merkkejä hierontahoidon aikana, vaikka pitäisivätkin sitä mieluisana. Rentoutumisen näyttäminen koetaan usein heikkouden merkiksi, sillä silloin hevonen paljastaa olevansa alttiina saalistajille. Siksi päädyimme kuvaamaan tätä kyseistä hevosta, joka oli valmis näyttämään rentoutumisen merkkejä hierontahoidon aikana.

Seuraavaksi oli perehdyttävä kuvauspaikkoihin ja niiden mahdollisuuksiin. Tässä videossa kuvasimme Justiinaa kahdessa eri paikassa. Ensimmäisessä paikassa Justiinalle tehdään täyden hoidon hevoshieronta. Toisessa lokaatiossa tarkoitus oli saada videolle, kun Justiina hyppää esteitä ylväästi hoitavan hieronnan jälkeen. Onneksemme Justiinalla oli tulossa esteratsastuskisat Ypäjällä juuri kuvausten aikoihin, jonne pääsimme kuvaamaan Justiinan kisaamista.

Keskusteltuani hevoshierojan kanssa, kävi ilmi, että mahdollisuutemme kuvauspaikkojen suhteen ovat erittäin rajalliset, sillä hierontapaikkaa ei voida valita kuvauksellisimman miljöön mukaan. Kuten Walker (2009, 26) huomauttaa, eläimen, tässä tapauksessa hevosen suuri koko rajoitti kuvauspaikkojen valintaa huomattavasti. Hieronta tulisi siis tapahtumaan samassa paikassa, missä asiakkaani oli aiemminkin työskennellyt, eli talleilla hevosten pesupaikalla. Lokaatio näytti mielestäni todella epäesteettiseltä. Märkä betonilattia, loisteputkivalot ja pastellinväriset betoniseinät eivät olleet ollenkaan sitä ympäristöä, jota olisin toivonut hierontakuvauksille, mutta tähän oli tyydyttävä, kun muutakaan paikkaa ei ollut tarjolla. Toisaalta Hess (2014) huomauttaa, että tuttu paikka ei ainakaan tuo eläimelle ylimääräistä stressiä, ja tämä pystyy ilmaisemaan itseään vapaammin tutussa ympäristössä. Pohdin tilan valaisua omilla valoilla, mutta päädyin nopeasti siihen lopputulokseen, ettei olisi hyvä idea kasata monia isoja lampuja häikäisemään hevosen silmiä, sillä tämä saattaisi hermostuttaa hevosen perinpohjaisesti ja tämä saattaisi jopa kaataa lamput kumoon todella pillastuessaan.

Ennen varsinaisia kuvauksia otin pelkästään kameran mukaan ja menin asiakkaani kanssa tapaamaan Justiinaa ja tämän omistajaa talleille. Walkerin (2009, 24) neuvojen mukaan halusin tarkkailla hevosen luonnetta ja eleitä, sekä opetella etukäteen kuvaamaan hieromistilannetta mahdollisimman hyvin. Aluksi juttelimme hetken aikaa hevosen omistajan kanssa samaan aikaan, kun tämä juoksutti Justiinaa maneesissa. Omistaja kertoi, että Justiina oli saanut kipeän patin selkäänsä tämän piehtaroidessa kiven päällä, joten täyttä hierontahoitoa ei juuri tällä kerralla pystytty suorittamaan. Huomasin heti Justiinan olevan hyvin itsepäinen, mutta kuitenkin omistajaansa kohtaan yllättävän kuu-liainen.

Seuraavaksi oli Justiinan hieronnan aika. Pesupaikka oli varattuna juuri sillä hetkellä, joten hieronta jouduttiin aloittamaan Justiinan tallissa. Tästä olin mielissäni, sillä olin alun perinkin toivonut hieronnan tapahtuvan kotoisan näköisessä tallissa. Kun hierontaa aloitettiin, ja aloin kuvaamaan Justiinaa, huomasin kuitenkin, ettei talli ollutkaan sopiva ympäristö kuvauksille. Talli oli kooltaan melko pieni, ja samassa tilassa olivat kuitenkin hevonen, hieroja, hevosen omistaja, sekä minä kameran kanssa. Tilaa kuvaamiseen ei siis ollut tallissa. Lisäksi talleilla oli tuohon aikaan melkoinen meteli, joten Justiina kiinnitti huomionsa meluun ja ilmaisi ärtymystään muun muassa luimistelemalla korviaan, kuopimalla maata kavioillaan sekä yrittämällä purra sekä hierojaa, että omistajaa.

Itse olin kamerani kanssa pienen välimatkan päässä, ettei Justiina yrittänyt purra minua. Varsinaiset kuvaukset alkoivat huolestuttaa minua, sillä jos vastaava käytös toistuu seuraavallakin kerralla, käyttömateriaalia ei olisi editointia varten riittävästi. Huoleni helpottui hieman, kun siirryttiin hieromaan Justiinaa pesupaikalle. Melu oli hälventynyt ja Justiina alkoi näyttää rentoutumisen merkkejä riiputtamalla päätään sekä haukottelemalla.

Olin tyytyväinen, että kävin harjoittelemassa kuvauksia, sillä tässä konkretisoitui se, kuinka paljon muuttuvia tekijöitä voi olla hevosta kuvatessa. Kuten Walker (2009, 24) toteaa, on todella tärkeää viettää mahdollisimman paljon aikaa kuvattavan eläimen kanssa ennen kuvauksia. Opin harjoituskäynnillä paljon ja osasin hyvin varautua seuraaviin oikeisiin kuvauksiin.

Harjoituskuvausten aikana kiinnitin myös huomiotani siihen, miten Justiina käyttäytyi sekä omistajaansa kohtaan, että hierojaa kohtaan. Walker (2009, 38) huomauttaa, että näihin seikkoihin kannattaa kiinnittää huomiota, jotta osaisi ennustaa eläimen käyttäytymistä myös kuvaustilanteessa. Huomasin, että Justiina osasi olla todella itsepäinen, eikä esimerkiksi totellut hierojan kieltoja koskien esimerkiksi puremista. Omistajan käskyjä Justiina otti vastaan huomattavasti helpommin. Tämän takia oli hyvä, että Justiinan omistaja olisi paikalla myös seuraavissa kuvauksissa.

Harjoituskerran jälkeen näytin kuvattua materiaalia asiakkaalleni ja keskustelimme kanssa siitä, mitä hän toivoi videolla näytettävän, ja mihin hevosen eleisiin minun on ehdottomasti kiinnitettävä huomiota. Olin kiinnostunut kuulemaan asiakkaaltani neuvoja esimerkiksi kuvakokojen ja kuvakulmien käytöstä, sillä hänellä on kokemusta hevosten kanssa työskentelystä ja siitä, millaisia piirteitä hevosen ruumiinrakenteessa kannattaa korostaa. Kuvattua materiaalia katsottuaan, sain palautetta esimerkiksi siitä, että olen lähes jokaisessa kuvassa rajannut hevosen korvat kuvan ulkopuolelle, mitä ei saisi ensi kerralla tapahtua. Morris (1988, 16–18) toteaa, että hevonen viestii korvillaan paljon, esimerkiksi innostusta, väsymystä tai suuttumusta. Siksi olisi tärkeää, että ne myös näkyvät lopullisella videolla. Lisäksi sain paljon muitakin toiveita videon suhteen, jonka pohjalta kirjoitin itselleni ylös kuvaussuunnitelman seuraavaa kuvauskertaa varten.

KUVA 4. Yllä liian tiivis kuvakoko hevosesta, alla oikea kuvakoko, jossa myös hevosen korvat näkyvät.

Tarkkaa käsikirjoitusta en kuitenkaan tehnyt tulevia kuvauksia varten. Kirjoitin itselleni ylös pelkästään listan hevosen toivotuista reaktioista, sekä muista asioista, jotka halusin saada kuvattua. Kuten Hess (2014) toteaa, turhan tarkkaa käsikirjoitusta ei kannatakaan tehdä, sillä suunnitelmat voivat muuttua milloin tahansa, ja silloin täytyy pystyä joustamaan.

Kuvauksia harjoitellessani olin ensimmäistä kertaa lähellä hevosta. Hevosen suuri koko sekä jännitti, että pelotti minua. Hevonen oli toki solmittu riimunnaruilla seinissä oleviin koukkuihin siltä varalta, jos tämä sattuisi pillastumaan. Lisäksi hevosen omistaja oli läsnä koko hieronnan ajan, ja rauhoitteli tätä silloin, kun tämä hermostui melusta tallissa, tai oli muuten vain turhautunut.

Esituotantoa tehdessäni huomasin sen vievän paljon enemmän aikaa, kuin normaalissa videoprojektissa. Käsikirjoituksen, kuvauspaikkojen ja kuvauskaluston hankkimisen lisäksi oli käytettävä paljon aikaa hevoseen tutustumiseen tätä tarkkailemalla, sekä lukemalla hevosiin ja niiden käyttäytymiseen kuuluvaa kirjallisuutta. Kuvauspaikkojen valinnassa hevosen suuri koko oli ehdottomasti rajoittavin tekijä, ja tässä oli tyydyttävä niihin tiloihin, mitä oli tarjolla. Kuvauskalustoa hankkiessani karsin kaiken ylimääräisen pois, jottei hevonen kiinnittäisi huomiota ylimääräisiin jalustoihin tai lamppuihin. Lamppujen käyttö oli karsittava kokonaan, sillä kirkasta valoa ei missään nimessä olisi voinut kohdistaa hevosta päin.

4.2 Tuotanto

4.2.1 Hierontakuvaukset

Harjoittelun ja suunnittelun jälkeen oli aika varsinaisiin hierontakuvauksiin. Justiinan patti selässä oli parantunut hyvin, ja nyt hänelle oli mahdollista tehdä täysi hierontahoito. Mukanani kuvauksissa minulla oli ainoastaan kamera sekä jalusta. Asetuin jalustan kanssa sopivan välimatkan päähän, jotta hierojalla olisi tilaa tehdä työnsä, eikä hevonen häiriintyisi minun läsnäolostani. Hieronta kesti kokonaisuudessaan 1,5 tuntia. Walker (2009, 20) suosittelee, että kuvauksissa olisi hyvä olla paikalla lemmikin omistaja, ja Justiinan omistaja olikin paikalla koko hieronnan ajan varmistamassa, ettei vaaratilanteita tule. Lisäksi, jos Justiina sattui käyttäytymään huonosti, kuten esimerkiksi kuopimaan maata, omistaja oli läsnä rauhoittelemassa hevosta.

Kuvaustilanne sujui rennosti ilman ylimääräistä stressiä. Harjoituskuvauksissa tallissa oli ollut kova meteli, eikä Justiina pystynyt täysin rentoutumaan hieronnan aikana, mutta tällä kertaa tallissa oli täysin hiljaista. Walker (2009, 20) toteaa, että esimerkiksi pelkkä kosketus voi saada eläimen rauhoittumaan. Koska hevoshieronnassa hieroja on jatkuvasti fyysisesti kontaktissa hevoseen, uskon sen myös edistäneen Justiinan rentoutumista. Koko hieronta sujui paremmin, kuin hyvin, vaikka asiakkaani varoitteli minua siitä, että kaikenlaista kommellusta saattaa käydä, niin kuin viimeksi oli käynyt. Justiina pysyi lähes koko hoidon ajan täysin rauhallisena, ja kaikki hänen reaktionsa olivat täy-

sin aitoja, eikä hevonen niitä näyttäisikään pakottamalla. Välillä talleista saattoi kuulua kavioiden kopsetta, tai muita ääniä, jolloin Justiina saattoi nopeasti heilauttaa turpaansa ja kääntää korviaan äänen suuntaan, mutta tätäkin tapahtui harvaksen.

Kuten Hess (2014) neuvoo, hevosten läheisyydessä kannattaa puhua rauhallisella äänellä. Tämä vaikuttaa myös hevosen omaan mielentilaan. Sekä minä, asiakas, että Justiinan omistaja olimme koko hieronnan ajan mahdollisimman hiljaa, ja kommunikoimme keskenämme hiljaisella ja rauhallisella äänellä. Näin emme häirinneet Justiinan rentoutumista. Vaikka kuvaukset kestivät jopa 1,5 tuntia, Justiina oli koko tämän ajan täysin rauhallinen. Rentoutuneessa tilassa tämä ei kiinnittänyt huomiota muihin, tai ajan kulkuun.

Justiinalla oli jonkin verran ennalta-arvaamattomia liikkeitä, kuten esimerkiksi nopeita turvan heilautuksia. Tämä vaati minulta paljon nopeaa reagoitakykyä muuttaa kuvakokoa hyvinkin nopeasti. Pääasiassa käytin kuvakokoina kuitenkin puolikuvaa, puolilähikuvaa, lähikuvaa, sekä erikoislähikuvaa. Erityisesti lähikuvien ottoon päädyin siksi, ettei epäesteettinen kuvauspaikka tulisi turhan paljon esille videolla.

KUVA 5. Lähikuva hevosen silmästä.

Monesti saatoin keskittyä pitkään kuvaamaan hierojan työtä ja unohdin kokonaan Justiinan tärkeät reaktiot. Onneksi myös asiakas kiinnitti huomiota Justiinan reaktioihin ja huomautti minulle välillä, että nyt kannattaa tarkkailla Justiinan silmiä tai korvia yms.

Olikin hyvä, että olin harjoitellut kuvaamista etukäteen. Onneksi kuvaukset kestivät riittävän pitkään, ja sain varsinkin hieronnan loppupuolella hyviä rentoutumisen eleitä kuvattua hierojan työn kuvaamisen lisäksi. Olin tyytyväinen siihen, etten käyttänyt aikaa liian tarkkaan käsikirjoitukseen, sillä se olisi ollut turhaa työtä. Paljon tärkeämpää oli olla hetkessä mukana ja tarkkailla Justiinaa ja hieronnan etenemistä.

En loppujen lopuksi tehnyt lähempää tuttavuutta Justiinan kanssa juuri lainkaan, vaan toimin enemmänkin huomaamattomasti taka-alalla. Tämän takia Justiina ei myöskään ihmetellyt kuvauskalustoani. Koska hieroja on enemmän fyysisessä kontaktissa Justiinaan, tämä hoiti tutustumisen vanhalla rutiinilla. Hierojan kosketus sekä tutun omistajan läsnäolo selkeästi rauhoittivat Justiinaa. Asiakkaani mukaan monet hevoshierojat ”lahjovat” hierottavan hevosen luottamuksen antamalla tälle makupaloja, mutta asiakkaani ei näin tehnyt. Hän uskoi siihen, että rentouttava hieronta on yhtä lailla palkkio hevoselle makupalojen tapaan, ellei jopa parempi. Justiina ei missään vaiheessa kiinnittänyt huomiota minuun, tai kuvauskalustooni, joten lähempää tuttavuutta ei ollut tarpeen tehdä.

Vaikka yksin työskentely on usein haasteellisempaa, kuin työskentely ison kuvausryhmän kanssa, olen tyytyväinen valintaani kuvata koko hieronnan yksin. Olisi varmasti ollut helpompaa, jos kanssani kuvaamassa olisi ollut toinen henkilö, jolloin kuvakulmien vaihtelua olisi ollut enemmän, ja kuvattavat kohteet olisivat olleet helposti jaettavissa. Jos kuitenkin itseni lisäksi talleille olisi ilmestynyt toinenkin vieras henkilö kuvaamaan hierontaa, uskon, että se olisi saattanut häiritä Justiinaa paljon enemmän, kuin nyt.

4.2.2 Estehyppykisat

Videon viimeistä osaa varten matkustimme asiakkaani kanssa Ypäjälle kuvaamaan Justiinan estehyppyä. Kisat tapahtuivat ratsastuskoulun omassa maneesissa, eli sisätiloissa. Jälleen olin hieman tyytymätön kuvausympäristöön, sillä mielestäni maneesin reunoilla olevat isot mainosjulisteet eivät oikein sopineet esittelyvideon luonteeseen. Minun täytyi silti tyytyä siihen, mitä näin nopealla aikataululla oli mahdollista kuvata. Kamerani sain aseteltua sopivaan kohtaan jalustalle katsomoon, josta oli hyvät näkymät esteradalle.

Saavuimme paikalle hyvissä ajoin. Ennen Justiinaa oli useita hevosia kisaamassa, joten ehdin hyvin niiden aikana harjoitella hypyn kuvaamista. Panin merkille, että radan ratsastamiseen menee noin minuutti, joten minun täytyisi valita etukäteen ainoastaan yksi este, jonka valmistaudun kuvaamaan. Muiden hevosten aikana kuvasin yhden estehypyn kerrallaan ja tein päätökseni. Kuvausharjoittelun jälkeen valitsin varalle toisen esteen, jonka pystyisin saman kierroksen aikana kuvaamaan, jos ensimmäinen hyppy jostain syystä epäonnistuisi.

Oli tärkeää valita ainoastaan yksi este, sillä jos yrittäisin kuvata useamman peräkkäin, joutuisin vaihtamaan polttoväliä aivan liian nopeasti. Lisäksi kameran liike saattaisi heilua liikaa ja hypyn kuvaaminen voisi helposti epäonnistua. Hypyn kuvaaminen tuntui minusta stressaavalta, sillä jos hyppy epäonnistuisi, joutuisin jättämään sen kokonaan pois esittelyvideosta.

Hess (2014) neuvoo, että kun kuvataan liikkuvaa kohdetta, on tärkeää tietää, mistä kohde on tulossa, ja mihin suuntaan se on liikkumassa. Tarkkailin pitkään esteradan kulkua ja yritin muistaa, missä järjestyksessä esteet hypätään. Näin pystyin olemaan valmis kuvaamaan Justiinan hypyn. Kun Justiina aloitti kierroksensa, suuntasin kameran kuvaamaan ensimmäistä valitsemaani estettä. Kun Justiina saapui tälle esteelle, tämä ei onnistunut hyppäämään siitä, vaan tiputti koko esteen maahan. Onneksi olin tarkkaillut esterataa ja valinnut toisen esteen, jonka ehtisin vielä kuvaamaan saman kierroksen aikana. Käänsin nopeasti kameran ja säädin polttovälin sekä syväterävyyden juuri oikeaan aikaan. Justiina hyppäsi seuraavan esteen täydellisesti.

KUVA 6. Ensimmäisen estehypyn kuvaaminen epäonnistui.

Hess (2014) neuvoo kuvaajaa tekemään aina varasuunnitelman silloin, jos kuvataan eläimiä. Estehyppykisoja kuvatessani huomasin, että kuvauksissa tarvitaan ehdottomasti nopeaa reagointikykyä. Tämä konkretisoitui, kun jouduin lennosta vaihtamaan suunnitelmaa Justiinan ensimmäisen hypyn epäonnistuessa. Varsinkin, kun koko estehyppyrata kesti ainoastaan yhden minuutin, oli toimittava todella nopeasti. Juuri tällaisia tilanteita varten eläimiä kuvattaessa täytyy olla varasuunnitelma, jonka minä olin onneksi tehnyt.

Hevosta kuvatessani olin pettynyt kuvauspaikkojen mahdollisuuksiin, tai tässä tapauksessa niiden olemattomuuteen. Hyppyä suunniteltaessa kävi hyvin nopeasti selväksi, että joko tulen kuvaamaan Justiinaa estehyppykisoihin, tai muuten koko esteen hyppääminen jää kuvaamatta. Olin toivonut, että hypyn kuvaaminen olisi tapahtunut ulkona luonnonvalossa.

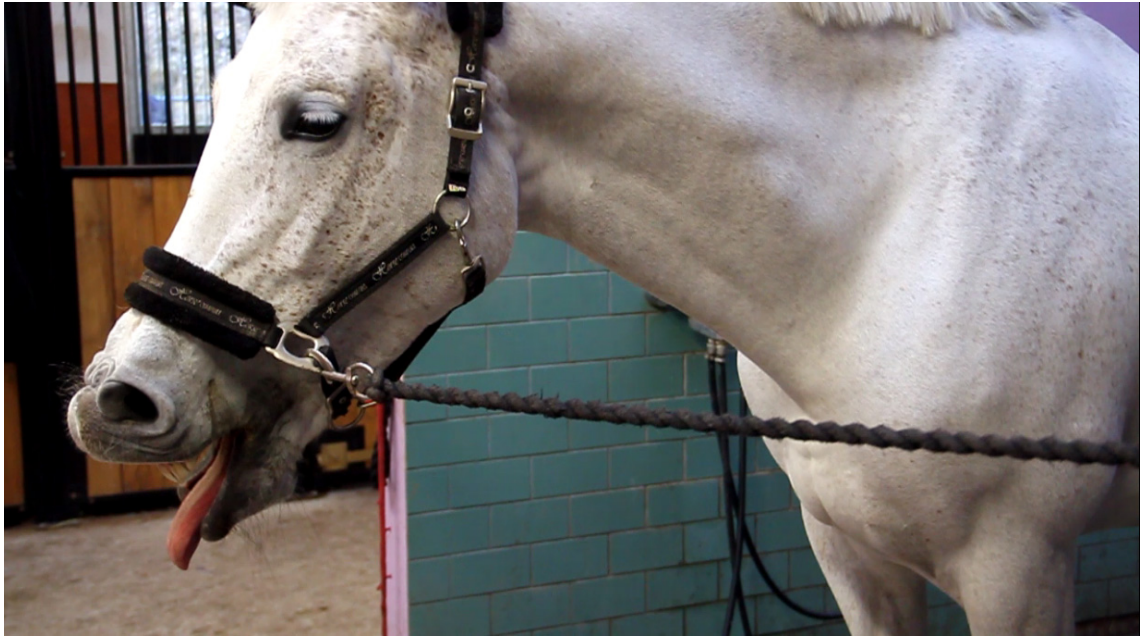
4.3 Jälkituotanto

Kun kaikki tarvittava oli saatu kuvattua, aloin editoimaan esittelyvideota. Olin hieman epävarma kuvatusta materiaalista sen suhteen, olinko onnistunut kuvaamaan hevosta

oikein ja korostamaan sen parhaita piirteitä. Tämän takia lähetin kaiken kuvatun materiaalin päivää ennen editoinnin aloittamista myös asiakkaalleni. Tämä katsoi materiaalin läpi ja antoi palautetta samaan tapaan, kuin silloin kun olin harjoittelemassa hieronnan kuvaamista ensimmäisellä kerralla. Asiakas kirjoitti minulle ylös, mitkä videoklipit olivat hänen mielestään onnistuneita. Tästä oli minulle suuri apu, ja se nopeutti todella paljon leikkaamistyötäni, sillä päädyin käyttämään suurta osaa näistä merkityistä klippeistä lopullisella videolla.

Editointia tehdessäni olin tyytyväinen, että olin harjoitellut sekä hieronnan, että hypyn kuvausta niin paljon, kuin mahdollista. Sekä minä, että asiakkaani olimme tyytyväisiä kuvaamaani materiaaliin, joka onnistui tuomaan parhaat piirteet esiin sekä hevoshieronnan työssä, että Justiina-hevosessa itsessään. Se, että olin ollut tarkkana kuvaustilanteessa, helpotti editointia huomattavasti.

Samaan aikaan, kun editoin esittelyvideota, olin yhteydessä asiakkaaseeni. Lähetin hänelle ensimmäisen version esittelyvideosta, johon hän oli todella tyytyväinen. Hän ainoastaan toivoi minun lisäävän videoon pätkän Justiinasta haukottelemassa hierontahoidon aikana. Olin tietysti katsonut kyseisen klipin läpi, mutta mielestäni hevosen haukottelu näytti todella koomiselta, eikä se mielestäni sopinut seesteiseen esittelyvideoon. Asiakkaani oli tästä kuitenkin erimieltä, sillä hän painotti tämänkaltaisen reaktion merkitystä ja tärkeyttä. Haukottelu viestii selkeästi, että hevonen on rentoutunut ja hoito toimii varmasti. Kun haukottelu oli lisätty esittelyvideoon, se oli valmis.

KUVA 7. Väsynyt hevonen haukottelee rentoutumisen merkiksi.

5 POHDINTA

Eläimen videokuvaaminen oli minulle uusi kokemus. Kun tilaisuus hevosen videokuvaamiseen tarjoutui, otin haasteen innolla vastaan. Sain omasta mielestäni paljon irti tällaisesta uudentyyppisestä haasteesta, ja siksi olen tyytyväinen opinnäytetyöni aiheen valintaan.

Huomasin eteenkin esituotannossa sen, kuinka paljon hevosen kuvaaminen vaikuttaa esimerkiksi kuvaussuunnitelman tekemiseen tai kuvauspaikkojen etsimiseen. Olin todella pettynyt kuvauspaikkojen olemattomaan tarjontaan. Kuvaussuunnitelmani oli ainoastaan lyhyt lista asioista, joita toivoin saavani kuvattua. Jos näin ei kävisi, täytyisi videota muuttaa sisällöllisesti sen mukaan mitä oli saatu kuvattua. Vaikka Justiinakin oli koulutettu hevonen, ei sitä olisi voinut vain käskää tai kouluttaa tekemään niitä asioita, joita oli tarkoitus kuvata. Esimerkiksi Justiinan haukottelua olisi ollut täysin mahdollista lavastaa. Käytin todella paljon aikaa oppiakseni ja ymmärtääkseni Justiinahevosen luonnetta ja käyttäytymistä. En ollut koskaan aikaisemmin ollut näin läheisissä tekemisissä hevosten kanssa, joten olin hieman peloissani yleisesti hevosen suuresta koosta. Lisäksi huomasin, että Justiina oli todella itsepäinen ja temperamenttinen hevonen.

Hevosen kuvaaminen oli itselleni melko haastavaa, sillä olen aiemmin kuvannut ainoastaan ihmisiä. Hevosen suuri koko sai minut jokseenkin hämmentyneeksi, ja tuntui, että oikeiden kuvakokojen löytäminen oli todella haastavaa. Vaikka asiakkaani ei ollut todellakaan mikään videotuotannon ammattilainen, sain häneltä silti hyviä neuvoja kuvaamisen suhteen, tulihan esittelyvideo hänen omaan käyttöönsä. Katseltuani kuvaamaani materiaalia editoinnissa huomasin, että olin käyttänyt liian monesti aivan liian tiivistä kuvakokoa rajaten näin osan hevosen korvista tai turvasta pois. Lisäksi hevosen nopeiden liikkeiden perässä pysyminen tuntui toisinaan haastavalta. Olen kuitenkin tyytyväinen esittelyvideon lopputulokseen.

Koska kuvasin esittelyvideossa nimenomaan koulutettua hevosta, päätin käyttää lähteinäni pääasiassa lemmikkieläinten valokuvaamisesta kertovaa kirjallisuutta. Kaikkein ideaalein lähdekirjallisuus olisi toki kertonut lemmikkieläimen videokuvaamisesta, mut-

ta siihen liittyviä lähteitä ei löytynyt lainkaan. Olin todella yllättynyt siitä, kuinka suppeasti löysin kirjallisuutta ja lehtiartikkeleita lemmikkien valokuvaamisesta. Esimerkiksi luontokuvaamisesta oli tarjolla paljonkin kirjallisuutta, mutta en kokenut sen vastaavan juuri lainkaan omaa tuotantoani, sillä kuvaamani eläin oli koulutettu hevonen.

Taiteellisen työni lopputulokseen olen itse tyytyväinen. Samoin asiakkaani, jolle tämän videon tein, oli siihen tyytyväinen. Tämän jälkeen koen, että voisin mielelläni kuvata muitakin eläimiä, jos mahdollisuus tarjoutuisi. Vaikka eläinten kuvaaminen vaatii paljon ylimääräistä valmistelua ja joustavuutta, koin sekä hierontakuvauksen, että esteratsastuskuvauksen todella mielenkiintoiseksi itselleni.

LÄHTEET

- Ang, T. 2005. Digivideo : Kuvaajan käsikirja. Suomentanut Donagh Coleman ja Ilkka Rekiaro. Karkkila: Kustannus-Mäkelä Oy
- Gager, R. 2013 Ultimate Pet Photography. Retail Merchandiser. 53:6, 96–98.
- Hess, A. 2014. Pet Photography: From Snapshots to Great Shots. Peachpit Press.
- Juniper, A. & Newton, D. 2011. Videokuvaa järkkärillä – 101 huippuvinkkiä. Suomentanut Eero Sarkkinen. Jyväskylä: Docendo.
- Korvenoja, P. 2004. TV-kameratyön perusteet. Helsinki: Helsingin ammattikorkeakoulu Stadia.
- Laurent, O. 2015 Vincent Musi: The Art of Photographing Animals. Time.com. 6:9.
- Morris, D. 1989. Hevosen elämää. Suomentanut Tuulikki Lahti. Juva: WSOY.
- Minä, kuva ja kulttuuri. Opetushallitus. Luettu 27.1.2016.
http://www02.oph.fi/etalukio/kuvataide/kurssi1/kappale6_tehtavat.html#
- Villi katse: dokumenttielokuva ihmisen ja eläimen vuorovaikutuksesta. 2006. Tuotanto: Pan Vision.
- Walker, P. 2009. Lemmikkikuvaus: Musti & Mirri linssin takaa. Suomentanut Eero Sarkkinen. Jyväskylä: Docendo.
- .

LIITTEET

Liite 1. Opinnäytetyön video-osuus ”Hevosterapeutti – esittelyvideo”. DVD